

Si yo pudiera hibernar

Títol original: *Baavgai Bolohson* **Direcció i guió:** Zoljargal Purevdash **País:** Mongòlia **Durada:** 98 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama, família **Interpretació:** Battsooj Uurtsaikh, Tuguldur Batsaikh, Nominjiguur Tsend **Música:** Johanni Curtet **Fotografia:** Davaanyam Delgerjargal **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 30/05/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en mongol, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'Ulzii, un adolescent pobre però orgullós, està decidit a guanyar un concurs de Física per aconseguir una beca, però la seva mare, analfabeta, troba una feina al camp i el deixa amb els seus germans en ple hivern. (FilmAffinity)

CRÍTICA

25/05/2023 - CANES 2023: Tot i els durs hiverns de Mongòlia, la versió d'El indomable Will Hunting que ens porta Zoljargal Purevdash des d'allà està plena de calidesa

If Only I Could Hibernate, el drama de **Zoljargal Purevdash** presentat a la secció Un Certain Regard, ja ha acaparat titulars en haver fet història com la primera pel·lícula mongola a formar part de la selecció oficial de Canes. És fàcil entendre per què ha passat el tall, ja que en lloc de basar-se en la mística del seu país, Purevdash opta per un atractiu universal. La seva història podria haver passat en qualsevol lloc.

Incloent-hi Boston (hi ha certes similituds amb el clàssic dels 90 *El indomable Will Hunting*, ja que ens tornem a trobar amb un geni que surt del no-res). En aquesta ocasió, procedeix del barri de les iurtes d'Ulán Bator i d'una família amb dificultats que ni tan sols pot mantenir calenta casa seva. Tanmateix, l'Ulzii (**Battsooj Uurtsaikh**) no és conscient de les seves insòlites capacitats, sinó que és el seu professor qui se n'adona i l'anima a sol·licitar una beca que li podria canviar la vida. D'altra banda, a casa hi troba menys suport. La seva mare (**Ganchimeg Sandagdorj**), una dona analfabeta que recorre a la beguda cada vegada que el món la decep (cosa que passa sovint), preferiria que es busqués una feina.

Es tracta d'una història que ens pot resultar familiar, però Purevdash, una directora debutant, s'assegura que sigui prou commovedora perquè això no importi. Els seus joves actors són realment impressionants, i mai no permet que les coses es tornin massa sentimentals: no hi ha lloc per a això en les seves vides, ni per a l'autocompassió. Aquests nens són pràctics, són forts (fins i tot quan es queden sols perquè la seva mare se'n va al camp a buscar feina) i intentaran seguir endavant de qualsevol manera. Lamentablement, això no sempre funciona, i totes aquestes responsabilitats pesen molt sobre l'Ulzii.

Curiosament, Purevdash també va créixer a la regió. Seria fàcil imaginar un altre cineasta centrant-se en "l'exòtica" Mongòlia de la pel·lícula, però no és el seu cas. S'esmenten algunes tradicions peculiars (com una que implica la brida d'un cavall i els dits dels peus...), però simplement són aquí; formen part de la vida quotidiana. Igual que la beguda i el fred gèlid.

Algunes observacions de caràcter social aconsegueixen fer-se un lloc en la història, mentre veiem un grup de persones confuses intentant que la casa dels nens emeti menys fum (es diu que Ulan Bator és la capital més contaminada del món), encara que en aquesta casa no hi ha res que es pugui cremar. No és estrany que tot sembli impregnat d'un sentiment de resignació, de vides malgastades fins i tot abans de començar. Quan algú té una oportunitat, l'ha d'aprofitar, com va dir Ben Affleck fa tants anys: "Tens un bitllet de loteria premiat, i ets massa covard per cobrar-lo". Tanmateix, Purevdash sembla mantenir l'esperança que aquests cercles viciosos, aquests errors repetits generació rere generació, arribin a la fi. Al capdavant, ella ja ha cobrat el seu.

Marta Balaga – cineuropa.org